

bevise, men jeg maa tilstaa, at jeg har ladet mig overbevise trods det, at der ikke er ført noget stringent Bevis derfor, af den enstemmige Opfattelse af denne Sag hos de mest sagkyndige Tobaksfolk, hos Fabrikanterne, hos Handelens fuldt kompetente Repræsentant i Kommissionens Underudvalg og hos Arbejdernes lige saa kompetente Repræsentant. Naar alle disse mener, at denne Virkning vil indtræde, skal jeg ikke nægte, at det for mig har en stærkt overbevisende Kraft. Jeg stoler paa disse Folks sagkyndige Skøn i denne Sag, og jeg synes da for Resten heller ikke, det er saa vanskeligt at forstaa, at den nævnte Virkning kan indtræde. Naar man gør Produkterne af den Del af Cigarindustrien, som beskæftiger sig med Fremstillingen af en Kvalitetsvare — ubetinget den Del af Industrien, som kræver den store Anvendelse af Arbejdskraft, det egentlige Haandarbejde —, billigere, er det intet Mirakel, at der derved kan fremkomme større Beskæftigelsesgrad, og naar man saa samtidig lægger en større Afgift paa den ringe Vare, som kun for en ubetydelig Dels Vedkommende frembringes her i Landet, men navnlig frembringes i Udlandet, er det let forstaaeligt, at ogsaa dette vil fremme den danske Vares Afsætning paa den udenlandskes Bekostning. Heri ligger ingen som helst Modstrid med Taler, der er holdt af den ene eller den anden Minister ude i Landet i Sommer, for det vi der gik imod, var gennem en midlertidig Beskatning at fordyre Produktionen her i Landet og fordyre det almindelige Forbrug. Her drejer det sig om en enkelt bestemt Vare, som ikke er nogen Produktionsfornödenhed og heller ikke en Livsfornödenhed, saa der kan ikke blive Tale om nogen som helst Modsætning.

Jeg tror heller ikke, det ærede Medlem har Ret i, at Hjemmeproduktionen, den lille Tobaksindustri, vil blive ganske ødelagt ved Lovens Bestemmelser. Det ærede Medlem hørte jo ogsaa, at det ærede Medlem, der talte paa Socialdemokraternes Vegne, var misfornøjet med Bestemmelserne, mente, at de ikke var strenge nok, og at det vilde være muligt til en vis Grad at fortsætte med Hjemmeproduktionen. Det tror jeg ogsaa. Kun er der naaet dette, at det hele kommer ind under ordnede og hygiejnisk nogenlunde rimelige Forhold, saa at den Konkurrence, der kan øves, for det første ikke bliver nogen Smuds-konkurrence og dernæst ikke bliver sundhedsfarlig for dem, der skal udøve den.

Bramsnæs: Jeg vil gerne gøre den Bemærkning til den højtærede Finansminister, at jeg vel tror, at Finansministeren har Sans for de Forbedringer med Hensyn til de hygiejniske Forhold, der gennemføres ved denne Lov, men jeg tager dog sikkert ikke fejl i min Hovedbetragtning, at det, det først og fremmest gælder om for Finansministeren, er at faa de 26 Mill. Kr., og at det er paa denne finansielle Urokkelighed, at alle Forsøg paa at skabe en efter min Mening bedre Fordeling af Beskatningssatserne strander. Den højtærede Minister sagde ogsaa, at hans Interesse for at fremme Industrien klart fremgik af Lovforslaget. Det tvivler jeg naturligvis heller ikke paa i og for sig; men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at det af Socialdemokratiet stillede Forslag om at ophæve Raatobakstolden vilde sikkert i endnu højere Grad end de Foranstaltninger, der er foreslaaet her, gavne Industrien. Jeg har stadig den Tro, at det at ophæve en Raastoftold er noget, der udmærket kan forenes med et Frihandelssynspunkt, og jeg beklager derfor, at den højtærede Minister er vejet fuldstændig tilbage paa dette Punkt. Jeg kan kun antage, at det udelukkende skyldes de rent fiskale Hensyn, naar man ikke foretager et Skridt, der virkelig gaar i Retning af Frihandel.

Jeg skal dernæst gøre et Par Bemærkninger til den ærede Ordfører for det radikale Parti. Det ærede Medlem gør ingen Røverkule af sit Hjerte med Hensyn til Tobakken som Beskatningsobjekt. Han udtalte lige ud, at han fandt, at Tobakken var et ganske udmærket Skatteobjekt. Jeg gaar ud fra, at det er en Reminiscens fra tidligere finansministeriel Virksomhed, der giver sig Udslag paa denne Maade. Det ærede Medlem mente ogsaa, at man kunde lægge de Satser paa Tobakken, som man vilde, det vilde ikke faa nogen videre Indflydelse paa Forbruget, og det ærede Medlem syntes derfor, at der var noget selvmodsigende i de Udtalelser, der er fremkommet fra socialdemokratisk Side, ogsaa som en Slags Henstilling til Finansministeren om ikke at lave for høje Satser, fordi det muligvis kunde betyde en mindre Indtægt for Statskassen. Det ærede Medlem tror altsaa ikke, at dette er rigtigt; han mener, at jo højere Satserne sættes, des større Indtægt faar Statskassen. Ogsaa dette turde maaske i nogen Grad skyldes, at det ærede Medlem var Finansminister paa en Tid, da alt gik opad, og da der derfor ikke fandt en økonomisk Reaktion Sted overfor Skatteforhøjelser, i alt Fald ikke en Reaktion, som ellers vilde finde Sted.